

(partinagy)

MAGYAR MESÉK

PÁRATLAN OLDAL - LVI. évfolyam, 23. szám, 2012. június 8.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccő egy zongoraművész, zeneszerző s karmester, a legnagyobbak közül való, kik tán nem tolongottak, de vóni még vótak a győzedelmessen kivéreztetett magyar kultúrába. Ez a nagy zenész hírit vette, hogy néki a kerál nagy kitüntetést kíván adományozni, mer a nemzeti lövészárokbétemetés jegyibe esmég főtámasztották a Corvin-lánc hánkódó, de szép gondolatját. Eccő má fő vót támasztval, csak visszagyöttek a komenisták, kik rihtiglen megpuccsóták, s nyóc évre főd alá kénszerétették, a nemzetvel s tisztótt kerálával egyetembe. De ennek vége lett ezer évre! Mán a centrális erőter szerént le vót rendezve a nemzeti kultúra, le az oktatás, ki vót igazétva a torz szibarita tanterv, s mán derűs méltósággal hazai fődbe lett átalsegétve Nyíró József es, a nemzet e fájó adóssága. Hála a magyarok isteninek, maga a Lánc alapétója es keszte bétölteni a helet, mit néki sikeres Hadúr, s Országgyarapéttó lévire az utókor nem múlt tisztelete kijelölt. Na, Kocsis Zoltán erőst teprenkedett, vót es min, ennek utánna pedig szükségesnek érezte megosztani a szélesebb közönségvel nehány odavonatkozó gondolatját. E kitüntetést bizvást elfogadhatná, mondotta, ha az nem vóna a Horthy-korszak restaurációjára erányuló kísérlet része. De minthogy az, ű természetesen nem veheti átal, antúl inkább, mer nem akar politikai felhangoktú se mentes polémijáknak táptalaja lenni. Ellenbe szeretné főhíni a figyelmet rea, hogy 2012-be az illen próbálkozások időszerűtlenek, értelmetlenek és nevetségesek, horibile éles ellentétbe állanak Hunyadi Mátyás haladó szellemivel. Epp ezér ű a túlnyomó többség, a magikot normálisnak nevező embertársai nevibe nem veszi átal a Láncot. Azok nevibe nem, kiknek elegők van a kenyeret sohse helettesítő cirkuszokból, a mundér becsületinek védelmiből, a demagógiából, az önjelölt messiások handabandájiból, a mindennapi gyűlölködésből, nemzeti kincseink illen-ollan előjelű kisajátításából, a bűnbakkeresésből, meg a diktatórikus törekvésből. Végül, de nem utolsósorba, hogy es vehetne átal egy ollan kitüntetést, amiből az első keresztény-centrális erőter idejin Bartóknak és Kodálynak csak az apraja, a koszorú jutott? Sehogy. Hiszi továbbá, hogy e döntésivel hezzájárul a társadalmi összefogáshó, egy toleránts, de avval vissza nem élő ország fölépítésihó, hon a fiatal nem akar elvándoróni, a középkorú nem mond le az álmairól, az idős penig hezzájut a ledógozott élete jól megérdemelt jutalmáhó. No, e gondolatok az MTI segítségével rögvest meg es jelentek, de nem ügön túszte őket a kalaptyára semellik fertály. Hanem csönd vót. Tán igaz se vót.